

قدرت و اعجاز دعا/ عقل سلیم ما را به سوی نیایش دعوت می‌کند

دعا کردن شیوه‌ای از فکرکردن است که انسان را به خداوند پیوند می‌دهد شخص با فکر و ذهن خود دعا می‌کند.

خبرگزاری مهر- دعا کردن شیوه‌ای از فکرکردن است که انسان را به خداوند پیوند می‌دهد شخص با فکر و ذهن خود دعا می‌کند. دعا کردن یعنی انجام دادن مهمترین کاری که می‌توان پیش از هر چیزی برای حل مشکل خود انجام دهیم، زیرا دعا کردن تنها عملی است که می‌توانیم برای ایجاد تغییرات انجام دهیم؛ کاری از درون برای عملی در برون.

کلمه دعا و مشتقاتش که حدوداً بیش از 200 بار در آیات قرآن کریم به کار رفته از ریشه دَعَوَ و به معنی خواندن و حاجت خواستن و استمداد است و گاهی مطلق خواندن از آن منظور است. مثل «؛ فلم یزدهم دعا الا فرارا». پس خواندنم جز فرار و اعراض آنها نیفزود. (سوره نوح ایه 6).

گاهی مراد از دعا همان درخواست و استمداد است. مثل: «؛ الحمد لله الذی وهب لی علی الکبر اسمعیل و اسحق ان ربی لسمیع الدّعا. (سوره ابراهیم آیه 39) ستایش خدایی را سزاوار است که به من در زمان پیری، اسماعیل و اسحاق را عنایت فرمود، همانا پروردگار من البته دعای بندگان را خواهد شنید.

دعا در لغت به معنی صدا زدن و به یاری طلبیدن و در اصطلاح اهل شرع، گفتگو کردن با حق تعالی به نحو طلب و حاجت و درخواست حل مشکلات از درگاه او و یا به نحو مناجات و یاد صفات جلال و جمال ذات اقدس اوست. برای نیل به خدا انجام تشریفات پیچیده نیست؛ نیایش آسان و طریقه‌اش نیز ساده، برای نیایش تنها باید کوشید تا بسوی خداوند کشیده شد این کوشش باید با دل باشد.

ساده‌ترین کلمات ما که تضرع و ستایش را بیان می‌کند همچون زیباترین استغاثه‌ها و دعاها، در پیشگاه پروردگار هرچه هست مقبول به نظر می‌رسد. نیایش در مرحله عالی‌ترش از سطح درخواست و عرض حال فراتر می‌رود. انسان در برابر پروردگار هستی نشان می‌دهد که او را دوست دارد. نعمات او را شکر و سپاس می‌گذارند و آماده است تا خواست او را، هرچه باشد انجام دهد. در اینجا نیایش به صورت یک سیر روحانی و مکاشفه درونی است.

دعا ما را به خداوند که همانا اصل و منشأ ماست متصل می‌کند، وقتی این چنین شود دعا ما را به حرکت در می‌آورد. در حقیقت دعا کردن به نوعی انرژی را آزاد می‌کند که معمولاً آنقدر خوب و نیکوست که از نظر فیزیکی قابل ثبت نیست. با وجود این وقتی دعا می‌کنیم از نظر ذهنی و معنوی گسترش می‌یابیم. ذهن خط اتصال میان خداوند و انسان است. دعا کردن شیوه‌ای از فکرکردن است که انسان را به خداوند پیوند می‌دهد شخص با فکر و ذهن خود دعا می‌کند.

عقل سلیم ما را به سوی نیایش دعوت می‌کند

اگر فرصت ورق زدن کتاب عمر خویش یا دیگران را پیدا کرده باشیم لاجرم در می‌یابیم که هر کس در مقام عمل و در کشاکش زندگی شدیداً خود را به قاعده «؛ دفع ضرر احتمالی عقلاً واجب است» پایبند کرده است. آدمی در عرصه زندگی به طور دائم خویشتن را مواجه با ضرر و زیان می‌بیند و سخت می‌کوشد تا در دام آن نیفتد و جز منفعت کسبی نداشته باشد. امور را به تدبیر پیش می‌برد و جوانب امور را بررسی و با آینده نگری و برنامه‌ریزی می‌کوشد تا مبدا ضرر و زیانی مادی و معنوی و... به چیزی که آن ندارد و به آسانی قادر به تحصیل آن نیست و یا مالک چیزهایی است که ترس از دست دادن آنها عذابش می‌دهد. گاه نیز قبلاً به ضعف و مرض و بلا و گرفتار می‌شود که در نتیجه امنیت وجودی او را به مخاطره می‌افکند و سخت به خود مشغولش می‌دارد.

همه اینها و سایر عوامل تهدید کننده دیگر، همچون ناراحتی‌های روحی و روانی که هنوز شاید به مرحله فعلیت نرسیده و لیکن به عنوان یک امر محتمل الوقوع مطرح هستند، همانا تهدید کننده آدمی و آزار رسان آرامش انسانی به شمار می‌روند. به راستی چگونه می‌توان در فکر دفع خطر و ضرر نبود در حالی که در دنیایی پر از حوادث به سر می‌بریم؟ دنیایی که گاه در لحظه‌ای حال آدمی با لحظه قبلی‌اش تفاوتی همچون تفاوت زمین تا آسمان را پیدا می‌کند!

آیا در این دنیا، عقل سلیم به ما حکم نمی‌کند تا برای دستیابی به آنچه که به راحتی دست یافتنی نیست و یا جهت حفظ و صیانت

آن چیزهایی که به ما تعلق دارد و نیز برای دوری از گزند دشمنان بیرونی و درونی دست به دعا برداریم و از بارگاه قدس مدد بجوییم؟